

השוחט פרק שני חולין

לֹא.

עין משפט
נר מצוה

נב א מיי פ'צ מהל
 חטוהר ה'ל ש סנה
 עשין ס' טוש'ע י'ד ס'י
 כד סק'ע ג:
נב ב מיי ש טוש'ע שס
 סק'ע ג:
 ג [מיי ש פ'ל'ה ה'ל כ:]
גד ד ה מיי שס פ'צ
 ה'ל'צ סנה שס
 טוש'ע י'ד ס'י ב ע'י:
 ג [מיי ש ה'ל י'ה
 טוש'ע י'ד ס'י כ:]
גה ח מיי פ'ל'ה מנה
 קוזוה'ס י'ד ס'י סנה
 עשין רמח טוש'ע י'ד ס'י
 קלח סק'ע חמ:
גו ט מיי שס ה'ל'ס
גז י מיי שס פ'ט
 ה'ל י סנה ש טוש'ע:
 י'ד ס'י רל סק'ע ה:

שימה מקובצת

א למטה דאם הקרע
קעה לא מיקרע פאר
ה"ח: **ב** דכולה עפא
עפר כל הבקעה: **ג** ומזמנו
בפה כל חסידי משיח
באצטרכען: **ד** יא לחוש
שכר, יחידו הסימנים
שנא, י"ב י"א שם שמה
תחילת יא הקרנים יונקבו:
ה דימוי נכרתים חורעו
נכרת, י"ב י"א הוא ובניו
נכרתים כדכתיב: **ו**
ז משום הפמלה: **ח**
שנה בהדיא דחילת הוא
תחת אלא רבא הוא ידידיק
לא מיהו נראה דאפי'
אין לה: **י** ומשני
ה"א יסב לנאמרה גיף
ומכון מיהא: **יא** אמאי
אצטרכא אצטרי'
אצטרימני:

רבינו גרשום

והחליד שחיתו פסלו
יבק: התינו את הראש
בלב אחת שחיתו פסלו
מנהי מלי אמר שמואל
אמר רק חץ שחית
לשונם כלומר לשון
משך: פקתא פלוז בלעז
ובאמצעל שאכל לו קרנים
כלומר אבק לו יש
קרנים אסור שחיתו ינקב
שמן דרך שחיתו ינקב
מחטא בקרנים: מחט
דאשכנז מאי כלומר
מחטא דאשכנז (חורק)
[שחטן] כספי עשוי
לחורק החוט שחיתו
בר: אימול שאין לו
קרנים שמוכרפס קרנים
לאחוריהן: אבל הכא דלא
קא מכרז כלומר דלא
קא מכרז כלומר לא נוצעה
ככולל: טהורה לבית
כלומר טהורה לשבכ
בעלה בחשמיש המטה:
קור חרת הרת כלומר דלא
אסור חותא חייב חרת
מיתה. לו תורמה שהיא
מיתה בריד שמים רכביה
ומתו ב"י יתלחמו: לו
כלים דלא בעו כותה כלומר
כלים לאו בני כותה יניהו:
משום חרדיתלל שנת
חדשוכי ^א כמים שאובין
ולא כמי מקוה יא נמי
ניגורו דאשכנז

(א) דברי רבינו אלו נריך ביאור
חרדלים של גשמים אינו מים
שאובין רק דפסולין משום
דהו זוחלין ומי גשמים אינן
מטהרין רק באשבורן וז"ע.

גידפי. נוהא שקביז האואר: **דמיפרמי**. כרותות מינציר"ס בלע"ז
דאי עבד חלדה מפנים היה יואא רוחז פי החז צין הכפנים ולא
היה חמות: **לריץ שיתן עשר**(6). תיחוח למטה דאס"א העפר
קשה לא מקרי עפר למטה: **נעפר**. משמע כולו טמון צעפר:
דומזין ליה נעפרא דכולה צופקא.

דמומין ליה לעפרא דכולה פפוקא.
 עפר כל הבקעה היה מסיע וכותש
 או שהיה עפר תיחוח ומזמנו
 (ח) [בפה] לכך: פפוקא. בקעה:
 א"ר וירא מלא לואר. דמתנימין חוץ
 ללואר בעינין ולא תימח מלא לואר
 דוקא: צינעיה להו. האי חוץ ללואר
 דרבי וירא משו קאמר או מלא לואר
 קאמר: אלא פשיטא מלא לואר חוץ
 לשני לוארים וש"מ מלא לואר.

תורה אור השלם

1. ואִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְזֶה הָהָר הַזֶּה בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יִבְדּוּ יָצִיד הָיָה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשֹׁפָר אֶת דְּמֹו וְיִסְדּוּ בָּעֶסֶר; וְיִקְרָאוּ יָדוֹ
2. וְהִבְחַת שְׁלֹמֹם וְאִכְלַת שֵׁם וְשִׁמְחַת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ; דְּרֹס כּוּ
- נִלְוִין הַשֵּׁם***
- נִמְ' אִיבֵעֵן לְחוּ מֵלֹא צִוָּר. אֲבָּנָא דְּנִיָּק קִיעַ ע"צ: שֵׁם הָא פִּילֵל הוּא כִּשְׂרֵה. מִסְתַּנְדִּין כּוּ. כִּלְיָ מוֹת' דִּיֵּם סוֹף; רִשְׁי' דִּיהַ מִמַּא כ' פִּסְרִי. דְּהוּ ע"י הַנְּעִיב' סִפְס' מִסְתַּנְדִּין;

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לריך שיתן
עפר למטה עפר תיחוח
דאס העפר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] תד"ה ואסורה וכו'
 עד סה"ד. נ"ב דבימי
 האמוראים היו אוכלין
 תרומה בטורה ב"א" כי
 היה להם אפר פרה וכמ'
 הרא"ש לקמן פ"ח ססי'
 ד' אבל מעשר שני לא הסי'
 נוהג משחרב הבית ללא
 היו מחילות ודו"ק:

לעזי רש"י

מינצייר"ש
[מינציירדי"ש]. פרוס,
חתוך לפרוסות קטנות.

מוסף רש"י

עפר למטה. עפר תימח
ולא על קרקע קשה
(לקמן 29). עפר לא
נאמר. וכסוי עפר משמע
דלא עפר עפר אלא
בכסוי (שם) דלא קפיד
אלא חסכו (ביצה 1:).
אלא בפער. משמע
שהוא נבלל וטומן בעפר
קודם הכסוי. משמע
כולו עטוף בעפר תימח.
(לקמן 29). דמן חבירי.
נני הסינע (לעיל 1:).
ושוטתה כדברה. האון
(שם). מאן תנא דלא
עבי כרונה לחשיה. דלא

חֻץ לְצֹאֵר בְּמֵאָה צוֹאֵר. לכאורה נראה שצריך להוסיף כל אומה מלח צואר שחון לצואר ולכן צריך אומה שיעור ומיהו נראה דצין צריך ולא הוצרך שיעור זה אלא כדי שישחוט צביוח ופעמים הסכימו מתיף ושומע הרוב בלא הולכת מלחל צואר : **וְהָאֵל אֲמַרָה רַבָּא חֲדָא יִזְמַנָּא.** אמתמנא לין אף פריך הא

יגדפי דמיפרמי והא בעי כסו וכו' תימא דמכסו ליה ^א והאמר רבי זירא אמר רב ^ב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר יוכסוהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה דמזמין ליה לעפר דכולה ^ג פתקא: היה שוחט והתין [וכו']: אמר רבי זירא מלא צואר וחזן לצואר * איבעיא להו מלא צואר וחזן לצואר כמלא צואר דהו לה תרי צוארי או דלמא מלא צואר וחזן לצואר משהו תא שמע היה שוחט והתין שני ראשין בבית אחת אם יש לסכין מלא צואר אחת כשר מאי מלא צואר אחד אילימא מלא צואר אחד ותו לא השתא בבהמה אחת בעינן מלא צואר וחזן לצואר בשתי בהמות סגי להו כמלא צואר אחד אלא פשיטא * מלא צואר חזן לשני צוארין כש"מ מלא צואר חזן לצואר ש"מ: בד"א בזמן שהוליד ולא הביא וכו': אמר רב מנשה: באיזמל שאין לו קרנים אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא לרב מנשה מחטא מאי אמר ליה מחטא מבוע בוע מחטא דאושכפי מאי אמר ליה תנינא אפילו כל שהוא מאי לאו מחטא דאושכפי לא איזמל איזמל בהדיא קתני לה פרושי קא מפרש מאי כל שהו איזמל ה"ג מסתברא דאי ס"ד מחטא דאושכפי השתא מחטא דאושכפי שריא איזמל מיבעיא איזמל אצטריכא ליה ס"ד אמינא ליגור איזמל שאין לו קרנים אטו איזמל שיש לו קרנים קא משמע לן: **מתני'** יגפלה סכין ושחטה אע"פ ששחטה כדרכה פסולה שנאמר ^ד וזבחת ואכלת מה שאתה זוכה אתה אוכל: **גמ'** טעמא דגפלה ^ה הא הפילה הוא כשרה ואע"ג דלא מיכוין מאן תנא דלא בעינן כוונה לשחטה אמר רבא ר' נתן היא ^ו דתני אושעיא זעירא דמן חבריא זרק סכין לנעוצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה ר' נתן מכשיר וחכמים פוסלים הוא תני לה והוא אמר לה ילכה כר' נתן והא אמרה רבא חדא זימנא דתנן ^ז וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה ואמרינן מאן תנא דלא בעי כוונה לשחטה ואמר רבא רבי נתן היא צריכא דאי אשמועינן התם משום דקא מיכוין לשום חתיכה בעולם אבל הכא דלא קא מיכוין אימא לא ואי אשמועינן הכא משום דקאתי מכח בן דעת אבל התם דלא קאתי מכח בן דעת אימא לא צריכא: אתמר גדה שנאנסה וטבלה אמר רב יהודה אמר רב ^ח טהורה

בתרומה ור' יוחנן אמר אף לביתה לא שטרה א"ל רבא
לביתה ואסורה לאכול בתרומה עון כרת הותרה איסור
בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא
על הכלים שטורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה
אי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל
וכלים

עַה וְקַמְנִי וְכוּלֵן שֶׁשְׁחַטּוּ כו', דְּקָאִי נִמְי אַחֲרַשׁ שׁוּטָה וְקַטֵּן (שם).